

KING-SOROZAT
2. KÖTET

TYRANT

zsarnok

„Tökéletes!

Tessék elolvasni!”

– Szimirza, moly.hu

18+

Prizós könyvek

T. M. FRAZIER

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

T. M. FRAZIER

TYRANT

zsarnok

The title 'TYRANT' is rendered in a large, bold, black serif font with a distressed, ink-splattered texture. A decorative, swirling flourish in a similar style extends from the right side of the word, looping back towards the bottom left. Below the main title, the word 'zsarnok' is written in a smaller, clean, lowercase sans-serif font.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

PROLÓGUS

King

A VISSZAESŐ BŰNÖZŐK átlagosan fél évet töltenek szabadlábon két börtönbüntetés között.

Én csak három hónapot bírtam ki.

Arra számítottam, hogy Max itt lesz az autóban. Ehelyett hideg fém kattant a csuklómon, és ez a seggfej disznó képes volt röhögni, amikor a lehető legszorosabbra csatolta a bilincset.

Meg se rezzentem. Nem adtam meg neki ezt az örömet. Durva mozdulattal lenyomta a fejem, és belökött a régi járóautó hátsó ülésére. Az oldalamba estem, az arcom hozzáért a ragacsos üléshez, ami hányástól és rossz döntésektől bűzlött. A kezem zsibbadni kezdett, nem jutott az ujjaimba elég vér.

Ennek a szarházinak az a nagy szerencséje, hogy bilincsből vagyok.

Három év. Ennyit már lehúztam a rács mögött, és most jóval hosszabb időre fognak lecsukni.

Emberrablásért nem csak egy finom dorgálás jár, pláne nem az én priuszommal. Megígértem magamnak, hogy soha nem megyek

vissza, de az ígéreték megtartása is olyasvalami, amiben nem reme-
kelek.

Nem igazán érdekelt, mondjuk. A rendszer azt csinálhat velem,
amit csak akar. A rendszerhez tartozom, de kurvára nem vagyok az
övék. Soha az életben nem leszek az övék.

Egyedül Doe-é vagyok.

Testestül és elfeketedett lelkestül.

Minden egyes kibaszott nap, amikor a szúrós narancssárga kezelá-
basban állok majd sorba a menzán a fejadagoméért, hatalmas mosoly
lesz az arcomon. A pokol legmélyebb bugyraiban fogok kártyázni, az
örökkel meg jóban leszek, hogy ne legyen rajtam a szemük minden
egyed másodpercben. Éjszaka, amikor a farkammal a kezemben fek-
szem majd az ablaktalan cellában, arra fogok emlékezni, hogy mi-
lyen volt velem az ágyban, milyen ártatlan szemekkel nézett rám, ami-
kor beléhatoltam, ahogy nekem feszült, miközben újra meg újra el-
élvezett.

Folyton azt mondogattam magamnak, hogy nem tudnék adni ne-
ki semmit, de ez nem igaz.

Hiszen ott a szerelmem.

Kölyök, Doe, Ray, bármi is legyen a neve. Jobban szeretem őt,
mint az normális, észszerű és megfontolt lenne, és boldogan roha-
dok meg vigyorogva egy börtöncellában, ha a csajomat biztonság-
ban tudhatom.

De nem tudtam, hogy biztonságban van-e. Nem tudhattam.

Azt viszont tudhattam volna, hogy az a faszfej át akar verni.

– A hírhedt Brantley King – mondta elégedetten mosolyogva ez a
disznó, amikor beült a volán mögé. A műbőrnek látszó anyag meg-
nyikordult, amikor hozzáért az öve, aztán beindította a kocsit. – Re-
mélem, most egy életre megtanultad a leckét, fiam.

Aztán nevetve a fejét rázta. Nyilvánvaló volt, hogy a pasas teljesen boldog attól, hogy ő kattinthatta a csuklómra a bilincset.

– King – helyesbítettem kihívóan. *Rajta* kívül senki sem hívhat Brantley-nek.

– Hogy mondd? – kérdezte. A visszapillantó tükörben láttam, hogy felvonta a szemöldökét.

Kihúztam magam, és belenéztem a szemébe, mintha közvetlenül a lottyadt lelkébe néznék.

– King a nevem, te faszkalap.

Elmondhatatlanul feldühödtem. Ekkor vettem észre, hogy a nyomozó nem a főúton halad tovább, hanem lekanyarodik az erdőbe vezető földútra.

Ez a pasas nem zsarú. Revolvere van, amit közszemlére is tett a műszerfalon. Ilyet a rendőrök nem használnak. Ez a pasas nem a börtönbe visz.

Hanem a föld alá akar temetni.

Nem vesztegethettem az időt.

A lányoknak szükségük van rám.

Arról nem is beszélve, hogy nekem is rájuk.

Ez a balfék elől bilincselte meg. Már itt kellett volna gyanakodnom. Egy igazi rendőr csak akkor csinál ilyet, ha nem veszélyes embert szállít.

Én pedig nagyon is az vagyok.

A bilincseket összekötő láncot az álnyomozó torkához emeltem, és addig préseltem teljes erőből a nyakát a fejtámlának, amíg azt nem éreztem, hogy szétrobbannak az izmaim.

A kezét felemelte a kormányról, és próbált hátrakapni, de én bebújtam az ülés mögé. A kocsi lesodródott az ösvényről, és cikázva haladt a térdig érő gazban.

Már a fejemben is éreztem az erőt, amivel a bilincs láncát feszítettem egyre szorosabbra. Addig meg sem pihentem, amíg a kocsi be nem csapódott valahová, és az álzsaruban egy csepp élet sem maradt.

Igaza volt egyébként abban, hogy én mindig is a hírhedt Brantley King leszek.

Ezzel nekem semmi bajom, de a szenátornak meg kell tanulnia a leckét. Nem veheted el, ami az enyém, ha nem fizetsz meg érte vérben, verejtékben vagy punciban.

Ő elvette a csajomat. El akarta venni az életemet.

Éppen ezért vérben kell törlesztenie.

King

ÉDES A BOSSZÚ.

Legalábbis így tartják. De csak akkor értettem meg, mennyire igaz ez a mondás, amikor kimásztam az összetört kocsitól, a bőrrömbbe állt üvegszilánkokat piszkálgatva.

Szinte éreztem a nyelvemen a bosszú ízét, csorgó nyállal gondoltam arra a pillanatra, amikor végre letekerhetem az övet a csuklóm-ról, és a szenátor kibaszott nyaka köré csavarhatom bosszúból, mert átcseszte a fejem.

Csak percek teltek el azóta, hogy megöltem egy embert.

De rég nem éreztem ilyen örömet miatta.

Még soha nem tapasztaltam ekkora adrenalinlöketet, ettől még egy halott is életre kelt volna.

Teljesen elszálltam tőle.

Életben tartott.

Mintha belenyomtam volna az arcomat egy tál kokóba, és addig szívném fel a port, amíg legyőzhetetlennek nem érzem magam.

Mint egy kicseszett isten.

Amíg helyre nem tettem mindazt, amit elcsesztem, addig nem is vagyok hajlandó visszaszállni a földre. Előre sajnálom azt a barmot, aki elég tökös ahhoz, hogy az utamba álljon.

Ekkor hallottam először a hangját.

Preppyt.

Ideje, hogy megmutasd azoknak a faszszopóknak, hogy a lakókocsi-park rossz oldalán baszakszának a rossz emberrel. Olyan tisztán hallottam a hangját a fejemben, mintha ott állt volna mellettem.

Kezdek begolyózni.

Amikor kijutottam a fák közül, és végre hazavergődtem, Bear éppen a motorjáról szállt le. Azonnal a földre dobta a cigijét, amint meglátott. Dühös, határozott lépésekkel indult el felém, a homlokán ráncok rajzolódtak ki, a keze ökölbe szorult. A száraz fű ropogott a lépteim alatt.

– Figyelj csak, a kurva anyád! Nem akarom összeakasztani veled a bajszom, de ahogy ezt a faszágot kezeled, az egyáltalán nem működik. Doe ennél sokkal többet érdemel, sokkal, de sokkal többet annál, hogy szemrebbenés nélkül hazudj neki... – Bear elhallgatott, amikor meglátta, hogy sáros és véres vagyok. – Mi a faszom történt veled?

Eltrappoltam mellette, nem érdekelt a kérdése, a ház felé szaladtam, majd hármassával vettem a lépcsőfokokat. Olyan erővel téptem fel a bejárati ajtót, hogy a felső zsanéért tartó csavarok kilóttek, és fémes koppanással landoltak a teraszon.

– Kölyök! – kiáltottam. Valahol mélyen bíztam abban, hogy Doe megtalálta a módját, hogyan jöhet vissza hozzám. Azonban amikor

beléptem az ajtón, nem kellett átkutatnom az egész házat ahhoz, hogy tudjam, elment. Ürességet éreztem. – Bassza meg! – üvöltöttem, majd felkaptam az egyik széket a konyhában, és keresztülhajítottam a szobán. A szék megpattant a dohányzóasztal üveglapján és ripityára törte, aztán végül a vékony gipszkartonfalba csapódott, egy kosárlabda méretű lyukat ütve rajta.

– Elmondod, hogy mi történt – rontott be utánam Bear a házba –, vagy előtte darabjaira szeded az egész kecót? – Kikerültem Beart, és elindultam a garázs felé. Kellott a motorom és néhány előkészületi lépés.

Olyan lépés, amihez pisztoly szükséges.

– Nincs az a probléma, amit egy rohadt hullazsák ne oldana meg.

A bilincs egyik fele még mindig a csuklómon volt, a másik fele kinyitva lógott róla, a láncon még rajta volt az álzsaru alvadt vére. Amikor az a barom meghalt, és a kocsi nekicsapódott a fának, előrevetetem magam az első ülésre. Kurva nagy öröm volt, hogy a bilincs kulcsai még mindig annak a faszfejnek a zsebében voltak.

– Azt láttam – mondta Bear. – De hol a francban van Doe? – A hangjában volt valami védelmező, ami nem kifejezetten derített jobb kedvre, de ezzel majd ráérek később foglalkozni.

Miután visszaszereztem a csajom.

– A drága jó szenátorunk átbaszott. Max nem volt sehol, és amikor legutoljára láttam Kölyköt, ő kapálózva és kiabálva próbált kitörni, miközben engem elvezetett a fickó, akit arra béreltek fel, hogy végezzen velem. – Már attól elborul az agyam, ha a szenátor ölése ellen küzdő Doe-t képzelem magam elé. – Hívj fel néhány embert! – szóltam oda neki. – Derítsd ki, hova vihették.

– Bassza meg! – csattant fel Bear. Ahelyett, hogy elővette volna a telefonját, kétrét görnyedt, és a térdére támaszkodott.

– Mi a fasz van?

– Komoly okom volt arra, hogy visszajöttem ide, haver – mondta, miközben összecsapta az orrnyergét. – Mármint azon kívül, hogy szétrúgjam a segged, mert elcseszted a dolgot Doe-val. Arra gondoltam, hogy mielőtt golyózápport eresztenél a szenátorba, jó ha tudod, nem biztos, hogy ő akart leszámolni veled. – Bear felegyenesedett, nekidőlt a falnak, és cigarettára gyújtott.

– Ez mégis mi a tökömet jelent? Az ő parancsára tartóztatott le a fickó. Egyértelmű, hogy ő volt az, aki felbérelte!

– Ő is egy probléma, de nem az egyetlen problémánk – rázta meg a fejét Bear. – Rage hívott húsz perccel ezelőtt. Te is tudod, hogy az a barom mindent lát és mindenről tud. Úgy tűnik, hogy a balhénak Isaackel még messze nincs vége. Kurvára nincs. – Beletúrt a hajába, a hamu a cigarettájából a szőnyegre hullott.

– Én magam loccsantottam szét a fejét annak a személtládának. Nekem úgy tűnt, kampec volt neki – vetettem fel.

– Nem Isaacról van szó. Őt már tényleg a kukacok zabálják. Valaki viszont nagyon ki van bukva Isaac halála miatt, mert nem tudja tovább árulni a cuccát Floridában. Valaki olyan, aki nem riad vissza attól, hogy egy teljes családot lemészároljon, hogy eljusson ahhoz az emberhez, aki kiszúrta vele.

Megmerevedtem. Pontosan tudtam, hogy Bear kire gondol.

– Eli.

– Eltaláltad – erősített meg Bear. – Nagy összegben mernék fogadni arra, hogy Eli téged akar elintézni, mert likvidáltad a drága apucikáját.

Isaac a drogos pénzt Eli Mitchellnek szivárogtatta tovább, legalábbis addig, amíg Preppyvel és Bearrel véget nem vetettünk az ő és a bandája életének. Eli fekete, vastag keretes szemüvegével és alacsony

termetével egyáltalán nem olyasvalakinek tűnt, aki akár csak a felére is képes lenne annak, amit nap mint nap elkövet.

Ha az ember ki akarja ugrasztani a nyulat a bokorból, füstbombát használ. Eli füstbomba gyanánt megöli az ember összes szerettét, amíg fel nem adja magát, hogy aztán vele is könnyűszerrel végezzen.

– Azt a fülest kaptam, hogy Eli még mindig Miami-ban van, de készül továbbállni, ráadásul elég rövid időn belül. A motoros bandát el is felejthetjük, félnek a megtorlástól, ráadásul apa is rettentően dühös.

– Először Isaac, most meg Eli – dühöngtem. – Nem tudok leülni a seggemre egy percre sem. Néha úgy érzem, jobban jártam volna, ha rács mögött maradok.

– Tudom, mire gondolsz, én is hasonlóképpen érzek. Ez már nem a motoros bandákról szól, hanem kartellekről. Ez nagyobb, veszélyesebb és... És halálosabb – állapította meg Bear. – Grace-t nem küldhetem szobafogságba. Tudom, hogy őt jobban az anyádnak tekinted, mint azt a szemét kurvát, aki felnevelt, de apa is erősen félti a seggét. Nem akarja, hogy bárki a motorosok közül civilt vigyen be a bandába, de valami biztonságos helyre el kell juttatnunk Grace-t. – Bear rám nézett, és én végre megértettem, hogy mire utal. – Nekem nincs senkim a motoros bandán kívül, akit megölhetne, neked viszont van.

Kölyök.

– A kurva életbe! – üvöltöttem fel, amikor rádöbentem, hogy nem hozhatom haza. Belevágtam ököllel a falba, a gipszkarton egészen a falat kívülről díszítő cementvakolatig beszakadt. A fájdalom a csontjaimon keresztül a vállamig felszáguldott, de még ez is kellemebb volt, mint az, amit elfedett. A kudarc érzése. – Az én hibám, hogy Prep meghalt. Soha nem lett volna szabad hagynom, hogy

belekezdjen a Nagy Növényneveldebe. Nem lett volna... – Beletúr-
tam a hajamba. Hosszú lett volna a lista. Az elmúlt néhány hónap-
ban boldogság, szomorúság és megbánás töltötte meg az életemet.
Annyi mindent másképp csinálnék. Azt hittem, csak Max hiányzik
az életemből, de most már Maxon kívül Kölyök és Preppy is.

Ráadásul nem számít, hogy mit csinálok, kit nyírok ki. Prepet
nem hozza vissza semmi.

– Mi a terved, haver? – kérdezte Bear.

– Előbb lecsapunk rá, mint ahogy ő lecsaphatna ránk... Még ma
este – mondtam az ujjaimat ropogtatva. Az önsajnálathoz itt van vé-
ge. Még vannak páran, akiket ki kellene nyírnom.

– Tökös lépés.

– Lehet, de előbb azt kellene megtudnom, hogy hol van Kölyök.
Lehet, hogy nem hozhatom magammal, de attól még jó lenne be-
szélni vele, elmondani neki, hogy mi a helyzet.

– Ki tudom deríteni, hogy merre lehet – bólintott Bear. – Üzen-
hetsz is neki – ajánlotta.

– Nem – ráztam meg a fejem –, ezt az üzenetet személyesen kell
átadnom neki. Csak így fogja fel, hogy miről is van szó.

– Megértem. Én a helyében most legszívesebben levágnám a tö-
keidet – jegyezte meg Bear. A tekintetem villanásából láthatta, hogy
türelmem utolsó megmaradt morzsáin táncol. – Kiderítem, hogy
hol lehet – motyogta Bear. Előhúzta a telefonját a zsebéből, a ciga-
rettát elnyomta a párkányon álló hamutálban, majd meggyújtott egy
másikat. – Ez az egész kurva kemény. Megsérült a fejed, vagy mi?

Kiléptem a teraszra, ráhajoltam a korlátra, és belelégeztem a sós,
éjszakai levegőt.

– Hát, ha már itt tartunk, ugyanabban szenvedek, mint Kölyök.

– És mi lenne az? – kérdezte Bear, miközben az oldalával ő is nekidőlt a korlátnak.

– Mind a ketten elfelejtettük, hogy kik is vagyunk valójában.

Bear bepötyögött egy telefonszámot, és hiába tartotta a füléhez a készüléket, én is hallottam, hogy kicseng a hívás.

– Most már emlékszel?

– Igen, már emlékszem.

– És pontosan ki is lennél? – érdeklődött Bear.

– A kibaszott rosszfű.

Doe

SOKK.
Leesett az állam. Nem jutok szóhoz. Megdöbrentem. Nem térek magamhoz.

De mégis talán a sokk a legjobb szó arra, amit a kocsiiban éreztem. Milliónyi kérdésem volt, de nem jött ki egy szó sem a számon, hogy feltegyem őket.

Arra meg biztos, hogy nem tudnám rávenni magam, hogy megbarátkozzam azzal a két férfival, akik a családomnak mondják magukat, de valójában csak két idegen, akik, miután nem voltam hajlandó velük tartani, elővették a fegyvereiket.

Egy szőke hajú kisfiú ült velem szemben, jégkék szeme az enyémmre hasonlított.

Egy kisfiú, aki anyának szólított.

Azóta, hogy az emlékeim nélkül magamhoz tértem, az életem hihetetlen események hatalmas, kibogozhatatlan káosza lett. Mindig,

amikor ostoba módon azt hittem, sikerül kibogozni a szálakat, azok csak még jobban összegubancolódtak, amíg fojtogatni nem kezdtek, és esélyt sem láttam arra, hogy bármi jó kisülhet abból, hogy életben maradtam.

Kiszipolyozta a remény utolsó cseppjét is.

Csúnya húzás volt tőlük, hogy elhozták a kislít is. Csak miatta ültem némán, és nem ontottam rájuk milliónyi kérdésemet. Nem akartam megrémíteni a fiút, vagy valami olyat mondani előtte, amivel egy életre megbánthatom.

Az autóban fülsiketítő volt a csend, szinte hallani lehetett a döbbenetemet. Az aszfalton megcsikorduló kerék hangja, amikor felhajtottunk az autópályára, szinte nyugtatólag hatott.

A férfi, aki az apámnak mondta magát, az anyósülésen ült. Merev és rideg milió lengte körbe, mintha csak egy kő lett volna. Az öltönyén egyetlen ráncot vagy izzadságfoltot sem lehetett találni, pedig a forróság és a páratartalom ellenére sem vetette le a zakóját. Már az is eszembe jutott, hogy talán az öltönye önmagában is egy élő, lélegző entitás. Túlzottan tökéletes volt. Az sem lepett volna meg, ha kiderül, hogy egy kicsi, ráncos idegen él a ruha ujjában, és ő irányítja a szenátor-öltöny élőlényt.

Az anyósülésen megszólalt a telefon.

– Price – mordult bele a szenátor a készülékbe. Néhány másodpercig motyogott valamit, majd a feje felett megnyomott egy gombot, és a fekete válaszüveg felemelkedett, elszeparálva az elől és a hátul ülőket.

Kihúzódtam a hátsó ülés szélére, egy kisgyermek elérhetett volna köztem és a srác között, aki Tannerként mutatkozott be.

Ő lenne a barátom?

Nem. Ő *annak a másiknak* a barátja.

– Tudod... – suttogta Tanner, mogyoróbarna szemében cinkos villanással – ...ha ő veszi fel a telefont, annak semmi köze nincs az üdvözléshez. – Mosolyt erőltettem az arcomra, Tanner pedig továbbra is az ablakon bámult kifelé.

Az egyórás autótúr közben, amikor tudtam, hogy Tanner épp nem engem néz, én vettem górcső alá a srác arcát, próbáltam rávenni összetört agyamat, hogy próbálja meg megtalálni a Tanner névhez tartozó profilt, amiből talán arra is rájöhetnék, hogyan is éreztem iránta.

Tanner jóképű volt, mintha egy fogkrémreklámból lépett volna elő. De csak az jutott eszembe, amikor ránéztem, hogy milyen... aranyos. Lehet, hogy egyidősek voltunk, de ő akkor is csak egy kisfiú volt.

Ezt a szót képtelen lettem volna használni, amikor... *rá* gondoltam.

Igazából még képtelen lettem volna rá gondolni is. Nem akartam. Túl sok mindent kellett feldolgoznom. Ott volt King árulása, majd a letartóztatása. Nem tudtam mit kezdeni az egészszel. Amikor azonban ismét Tannerre pillantottam, önkéntelenül is összehasonlítottam őket. Tanner sima, napsütötte bőre és magas, sovány alakja úszómedencékben rótt körökre utalt, King cserzett, tetovált bőréhez egy olyan tekintet társult, amiben folyton vihar dúlt, izmos testével pedig mintha magával az ördöggel küzdene meg.

Tisztában voltam azzal, hogy amikor én nem Tannert figyelem, akkor ő tart szemmel engem, a tekintete szinte lyukat égetett az arcomba. Azonban minden egyes alkalommal, amikor felé fordultam, ő elkapta a tekintetét, és úgy tett, mintha odakint látott volna valami érdekeset.

És ott volt a kisfiú.

Egyszerűen nevetséges volt a feltételezés, hogy anya lennék.

Képtelen voltam elhinni.

Mégis, bármennyire is furcsa belegondolni, ez volt az egyetlen dolog, amiben biztos voltam.

Az apám, a barátom és a fiam. A kocsiban ott ült a feltételezett családom, mégis, a kisfiút leszámítva, a testem minden egyes sejtje azt sugallta, hogy a valódi családom minden egyes mérfölddel egyre távolabb kerül tőlem.

King!

Lehet, hogy az egész hazugság volt, a legkisebb részletéig. King azt mondta, hogy szeret. Lehet, hogy ekkor is hazudott. Már nem tudom, hogy miben higgyek.

Nem elég, ha életben vagy, kezdj el élni, mondta nekem egyszer.

Én pedig éltem.

És szerettem.

Egy pillanatra még meg is feledkeztem a King iránt érzett haragomról, amikor észrevettem az arcán a csalódottságot, mert Max nem ült a kocsiban.

Amikor azonban a nyomozó a csuklójára kattintotta a bilincset, szinte megvakultam a dühötől.

Harcolni akartam érte. Vissza szerettem volna adni neki a lányát. Mindent meg akartam tenni, ami tőlem tellett, de csak annyira volt erőm, hogy figyeljem az előttem kibontakozó borzalmat, mozdulatlanra dermedve a szenátor ölelésében, miközben Kinget betuszkolják a nyomozó autójába, hogy aztán majd egy ablaktalan cellába zárják valahol.

Komolyan gondoltam, amikor azt mondtam, hogy King megmentett, de nem arra gondolok, amikor megmentett Edtől vagy épenséggel Isaactól.

Saját magamtól mentett meg.

Soha nem képzeltem, hogy beleszeretek Kingbe, aki a fogvartóm, a kíznóm, a szeretőm, a barátom és a világom egy személyben.

Mégis így történt.

Az ölemben fekvő kislány mocorogni kezdett, apró lélegzete felmelegítette a bőrt a pólóm alatt, ahol az orra hozzáért a hasamhoz.

Bőven voltak kérdéseim, annyi volt belőlük, hogy jobban zsongott most a fejem, mint amikor Nikki fülön lótt. Szerettem volna géppisztoly módjára egy gyors sorozatban megszabadulni tőlük, de nem akartam megijeszteni az angyali arcú kislányt, akinek alvás közben az orcájához ért a szempillája. Beletúrtam a hajába, mire ő álmos elégedettséggel sóhajtott egyet.

– Nem hiszem el, Ray, hogy tényleg te vagy az. Azt hittem, soha többé nem látlak, erre itt ülsz mellettem. Emlékszel már rám vagy rá? Bármire? – puhatolózott Tanner. A tekintetem azonnal az egyetlen dologra fókuszált, amire az előző életemből emlékeztem: a gyönyörű, mogyoróbarna szempárra, amit az álomban láttam.

– Csak a szemedre – ráztam meg a fejem. – Egyszer álmodtam róla – ismertem be.

– Szóval álmodtál rólam? – Tanner sokatmondóan összevonta a szemöldökét, majd a könyökével meglökölte a vállamat. Az ismeretlen érintésre azonnal elhúzódtam. – Bocs – szabadkozott, amikor észrevette, mennyire befeszültem. – Megszokás volt.

– Semmi baj – mondtam, bár magamban nem voltam meggyőződve erről. – Valamit azonban meg kell kérdeznem tőled.

– Hallgatlak – egyezett bele Tanner, miközben szerető pillantást vetett a kislányra.

– Ő hány éves? Azt mondtad, hogy tizennyolc vagyok. Akkor mikor történt ez az egész? És hogyan?

– Hogyan? – nevetett fel idegesen Tanner. – Hát, Ray, amikor egy férfi és egy nő szereti egymást... – Nem fejezte be a mondatot, amikor látta, hogy nem mosolygok. – Bocs, annyira bennem van, hogy elsüthetek veled egy-két viccet. Általában csak te érted a vicceimet, vagyis inkább csak értetted őket. – Tanner beletúrt a hajába, majd felsóhajtott, és a bőrülés varrását kezdte piszkálgatni.

Az autó végül egy nagy, élénk rózsaszínre vakolt, háromszintes ház előtt állt meg. Karcsú, csavartmintás oszlopok álltak a veranda előtt, ahol rózsaszín műanyag flamingók és különböző méretű kerti törpék sorakoztak. A házhoz vezető hosszú út legyezőszerűen szétartott, ezt is rikító rózsaszínűre festették. A gyepen még több műanyag flamingó álldogált.

Vagy harminc, különböző stílusú, betonból készült szökőkút csörgegedezett a kertben.

– Én itt lakom – nyitotta ki Tanner a kocsi ajtaját, majd elvette az ölemből a kisleányt. A szíve összeszorult.

– Várj, most hová mész? – Hirtelen pánik kerített hatalmába.

– Hosszú napja volt. Annak idején nálatok aludt, de amióta eltűntél, velem élt – magyarázta Tanner. Noha nem emlékeztem a kisleányra, szomorú voltam, hogy nem tart velem. Tanner is biztos megérezte a csalódottságomat, mert hozzátette: – De ígérem, hamarosan átmegek hozzád. Menj haza, szedd össze a gondolataidat, aztán majd beszélgetünk.

A szenátor kiszállt az anyósüléstről.

– Várj! – Tanner a kiáltásomra visszafordult. – Mi a neve? – A fiúra mutattam, akinek az arca Tanner vállán pihent, és ugyan kiemeltek az autóból, de nem ébredt fel.

– Samuel – mosolygott Tanner.

Megdobbant a szívem.

Samuel.

Preppy keresztneve is Samuel volt.

– De csak Sammynek szólítjuk – tette hozzá Tanner.

– Tanner! – szólította fel indulásra a fiút a szenátor, aztán beült mellém a hátsó ülésre. A megvetés, amit eddig Sammy miatt takaréklángon tartottam, most hatványozottan tört ki belőlem, és amikor kikanyarodtunk az útra, rázúdítottam a kérdéseimet.

– Miért tartóztattad le Kinget? – kérdeztem. Képtelen voltam palástolni a keserűséget a hangomban. – Befogadott. Volt hol aludnom. Előtte az utcán laktam, alig tudtam megvédeni vagy ellátni magam. Az egyetlen barátom egy hajléktalan prosti volt, aki szerint én voltam a szánalmas!

A szenátor tekintete egy pillanatra sem rebbent meg, sőt, mintha meg sem hatotta volna a bánatom, csak megigazította a mandzsettagombját, aztán a telefonját kezdte el bizergálni.

– Brantley King egy köztörvényes bűnöző, egy szélhámos és egy gyilkos – jelentette ki, de közben nem nézett fel a készülékből. – Bármilyen kapcsolat is volt kettőtök között, az csak színjáték volt, ráadásul majdnem illegális, ha már itt tartunk. Komolyan bíztam abban, hogy amikor Brantley King arra utalt, hogy ti ketten... közeli kapcsolatba kerültetek, akkor csak fájdalmat akart okozni nekem, de most már látom, hogy tényleg igazat mondott. Az a *pasas* komolyan azért keresett meg, hogy téged feláldozva megszerezze, amit szeretne. Nem volt szó semmi többről. Kihasználta téged, egy tinédzsert, és engem is megpróbált átverni. Most oda megy, ahová tartozik, azt kapja, amit megérdemel, és többet nem is akarok róla hallani.

– Csak a lányát szerette volna visszakapni – vettem fel, miközben keresztbe fontam a karom a mellkasomon. Talán arra gondolt a szenátor, hogy ezzel rövid úton lezárta a beszélgetést, de ezt be-
nézte.

– Nem mindig kapjuk meg azt, amit akarunk – mondta a szenátor mindenféle érzelem nélkül. A szavai visszhangoztak a fejemben, mintha már hallottam volna őket. – Na meg, nem tudom, mit képzel, hogy milyen hatalma van egy szenátornak. Írhattam volna egy ajánlólevelet a családjogi irodának, de itt ki is fújt a hatásköröm. Talán felhívhattam volna Fletcher bírót, feltéve, ha még ő viszi az ilyen ügyeket.

– Akkor miért fogadtad el az alkut? Vigyél vissza! – követeltem. – Nem is ismerlek téged! Vigyél vissza! – kiáltottam. A kilincserő nyúltam, az sem érdekelt, hogy az autó nagy sebességgel robog az úton. Lenyomtam a kilincset, és kinyitottam az ajtót annyira, hogy lássam az egyneművé mosódó aszfaltot alattunk. A szenátor átnyúlt felettem, és berántotta az ajtót, majd lenyomta a zárat is.

– Ramie, ne legyél nevetséges! Nincs miért visszamenned. Ráadásul szeretnéd elhagyni a gyereked? – kérdezte felvont szemöldökkel.

Baszki.

– Tanner azt mondta, mindenkinek úgy híresztelted, hogy Párizsban vagyok, mert kényelmetlenül érintett volna, ha kiderül, a lányod megszökött. Nem gondolod, hogy a hazudozásra szánt időt inkább a keresésemre kellett volna fordítanod? – kérdeztem, még mindig a kilincsbe kapaszkodva. – A helyemben ennek tudatában *te* szívesen maradnál?

– Mi komolyan kerestettünk, Ramie – sóhajtott fel a szenátor. – De arról fogalmunk sem volt, hogy elvesztetted az emlékezeted.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Amikor nem akadtunk a nyomodra, azt hittük, hogy nem is akarsz, hogy a nyomodra akadjunk. És nehogy azt hidd, hogy ez az egész rólad szól. Nemcsak téged érintett ez az egész káosz, szóval gondolkozz el, mielőtt vádakkal illetnél bárkit is.

– King nem rabolt el. Szeretném, ha ejtenéd a vádakat. Nem akarom, hogy megint börtönbe kerüljön. – Ismét karba fontam a kezem.

– Tudod mit? – mondta a szenátor összevont szemöldökkel. – Keresd fel a specialistát, akivel felvettem a kapcsolatot. Próbálj meg aktívan visszarázódni a régi életedbe. Próbálj meg előcsalogatni néhány emléket, mielőtt mindent feladnál, hogy... Logan's Beach first ladyje lehess. – Úgy mondta ki a hely nevét, mintha már ettől megkeseledne a nyál a szájában. Már épp szembe akartam szállni vele, de belém fojtotta a szót.

– Adj neki egy hónapot! Egy hónapig tényleg próbálkozz azzal, hogy helyrejössz. Ha utána még vissza akarsz menni, akkor én ejtem a vádakat King ellen, a sofőröm pedig visszavisz a házához, és megkapjátok az ajánlólevelet is, amivel a lánya felügyeleti jogáért harcolhat majd. Ez lenne az ajánlatom. – Kisimította a nyakkendőjét. – Az egyetlen ajánlatom.

– Nem igazán bízom az alkuidban. Nézd meg, mi történt Kinggel is – vettem a szemére.

– Ramie, az a férfi egy bűnöző! Az ég szerelmére, hiszen szavazni sem szavazhat! Az én szememben ő nem állampolgár, bűnözőkkel pedig nem alkudozom. Te viszont a lányom vagy. – A szenátor végre felnézett a telefonjából. – Soha nem ígérnék neked olyat, amit nem tartanék be.

Nem bíztam benne. Egy szemernyit sem. Végére is egy kibaszott politikus.